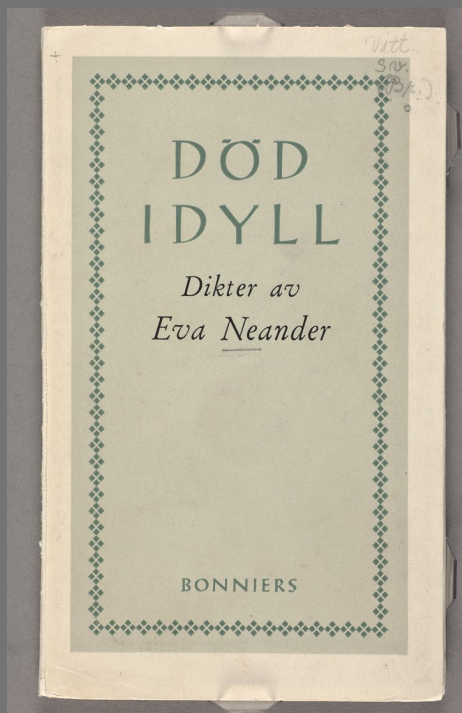

Neander, Eva

Död idyll :

Tryck // / 81 A Br.

Tillkomstår 1947
Digitaliserad år 2020

Vitt.
Sv.
(B/k.)
o

DÖD
IDYLL

Dikter av
Eva Neander

BONNIERS

V

[Faint, illegible handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page]

Kungl. biblioteket

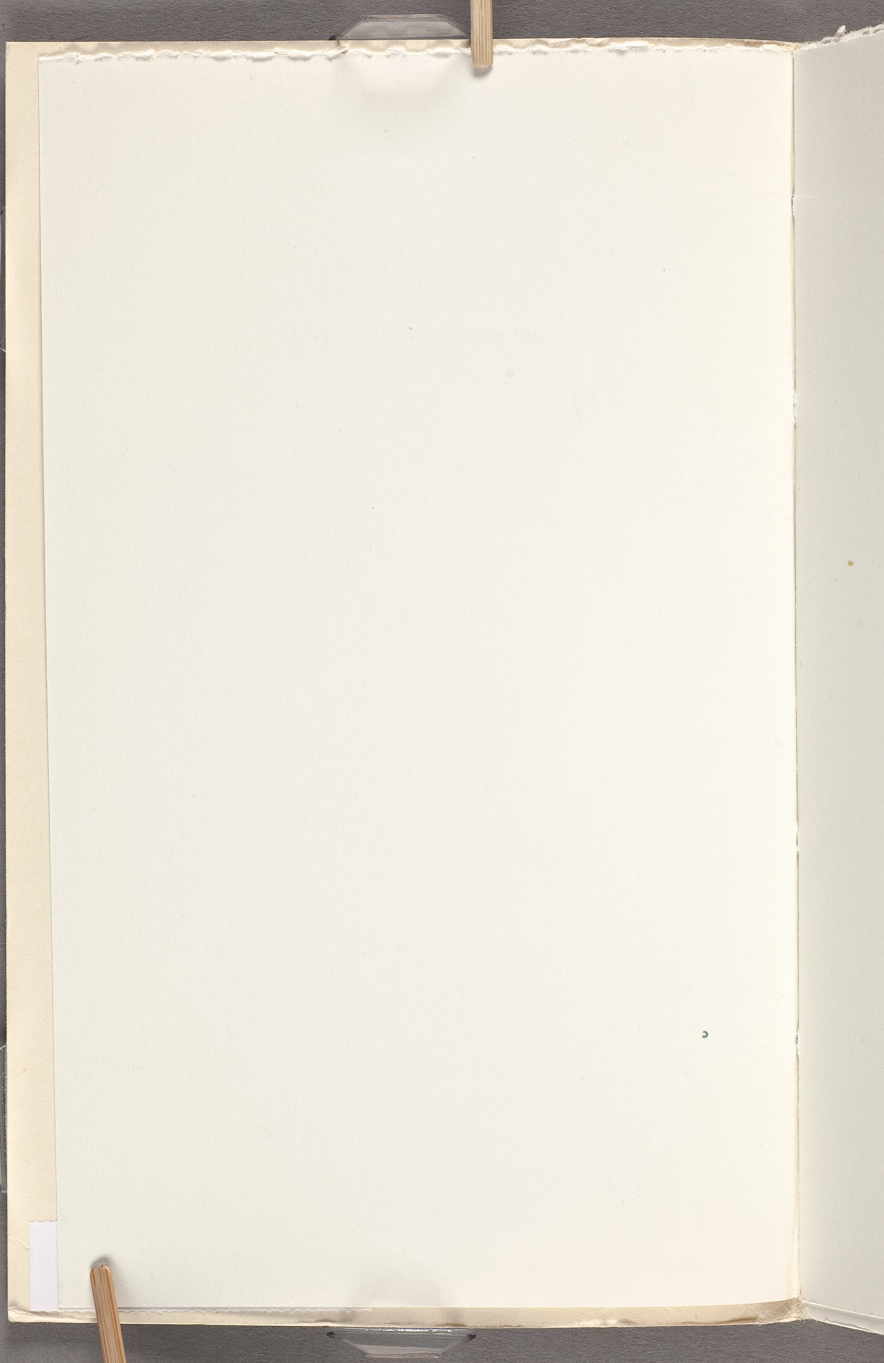

0 0000 000079188

V

DÖD IDYLL

Dikter av Eva Neander

DÖD IDYLL

Dikter av Eva Neander

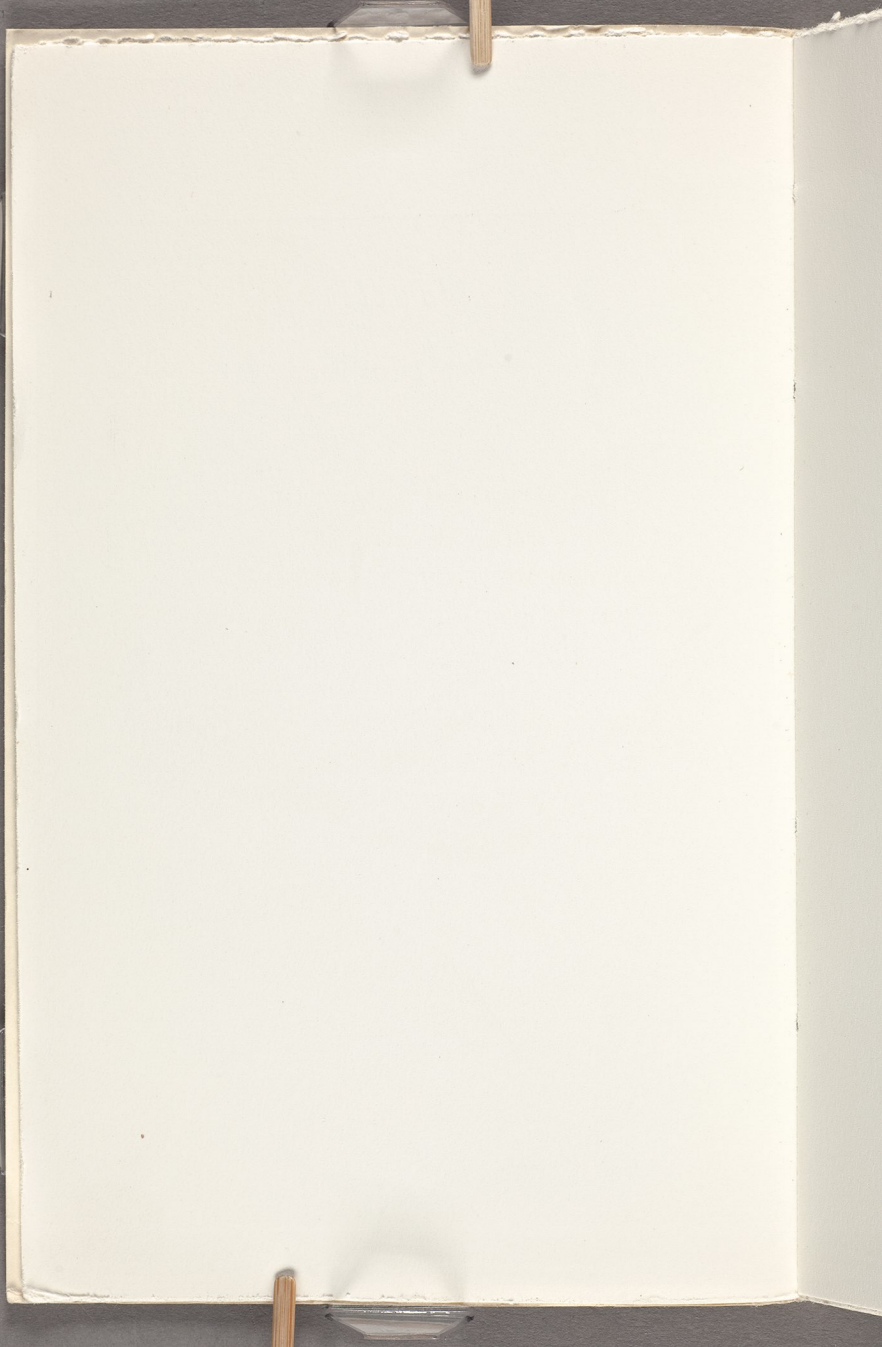
STOCKHOLM

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Stockholm. Alb. Bonniers boktryckeri 1947

Novell

I

Vänskap i flickrumssoffa —
man biktar naket sin själ
tål kanske ändå varandra
inte särdeles väl

får ej nån plats i ledet
tvingas hän mot varann
av bojer dem äckel och olust
ej ens förkväva kan

Du hör i jolmiga samtal
”ensam och hudlös som jag
aldrig kan vi oss slita
från de utstöttas lag”

väckes stilla en afton
av hetsigt ljuv melodi
ristar sakta mot rutan
”äntligen, äntligen fri”

Så fint och pryddigt tända
står alla ljusen här
går manne jag den enda
med så vilt begär

att till en trotsig låga
en het och intensiv
få utan sans och fråga
ge bort mitt liv

Jag kan ej vara dej nära
i allt ditt övermod
men dina natters ångest
finns i mitt eget blod

så drivs jag i redlös vaka
bort till din huvudgård
och tigger sjukt att få dela
din trötta, älskade värld

Rönnbärs tunga klase
mot glasblå rymd
dagg i månvit slinga
av ditt hår

tysta en andlös sekund
låt oss stå — mitt liv

Sällsamt att jag
en häderska
går i mörkret
och ber för dej

men vad som hänt
är alltför stort
för dov vällust
och heta ord

Så minns jag
en barndom

vit spjalsäng
hårda flätor

ett smalt finger
mot höjden

Se nu till Gud
att du
skyddar honom

Ej har jag dragit en ring om dej
och viskat snålt "du är min"
lyster dej gå så är vägen fri
stannar du — saken är din

för mej är du rymder, klarhet och vidd
och dylikt äger man ej
i småsint tro att kärlek är
ett "käraste bli hos mej"

Lågor är vi
från döda träd
min älskade

ur våra famntag
skall intet gro

Men låt oss
brinna i varann

så girigt
hett och ömsint

som blott
lågor kan

en sista
het sekund

före askan

Me
att
ett
att

och
att
och
det

Men ofta syns mej ett stort besvär
att du och jag äro två
ett hån mot mitt sjuka heta begär
att in i ditt väsen gå

och gro så fast vid dej och vid ditt
att du väckes en dag
och kallar helt lugnt för "mej och mitt"
det som en gång var jag

En kärlek jag vet
av äkta halt
den som har mod
att viska "trots allt"

Svek jag *där*
blev i köld och frost
all min ömhet
dej bitter kost

Den dag begrep jag du var trött på mej
när jag fick stå till svars för mitt förflutna
och att du säkert aldrig älskat mej
men blott känt ömkan ansvar eller dylikt

Jag minns du gick — och du sa inte ens adjö
insvept i ditt kalla, grå förakt
jag såg dej gå och såg att allt kan dö
och vara som det aldrig blivit sagt

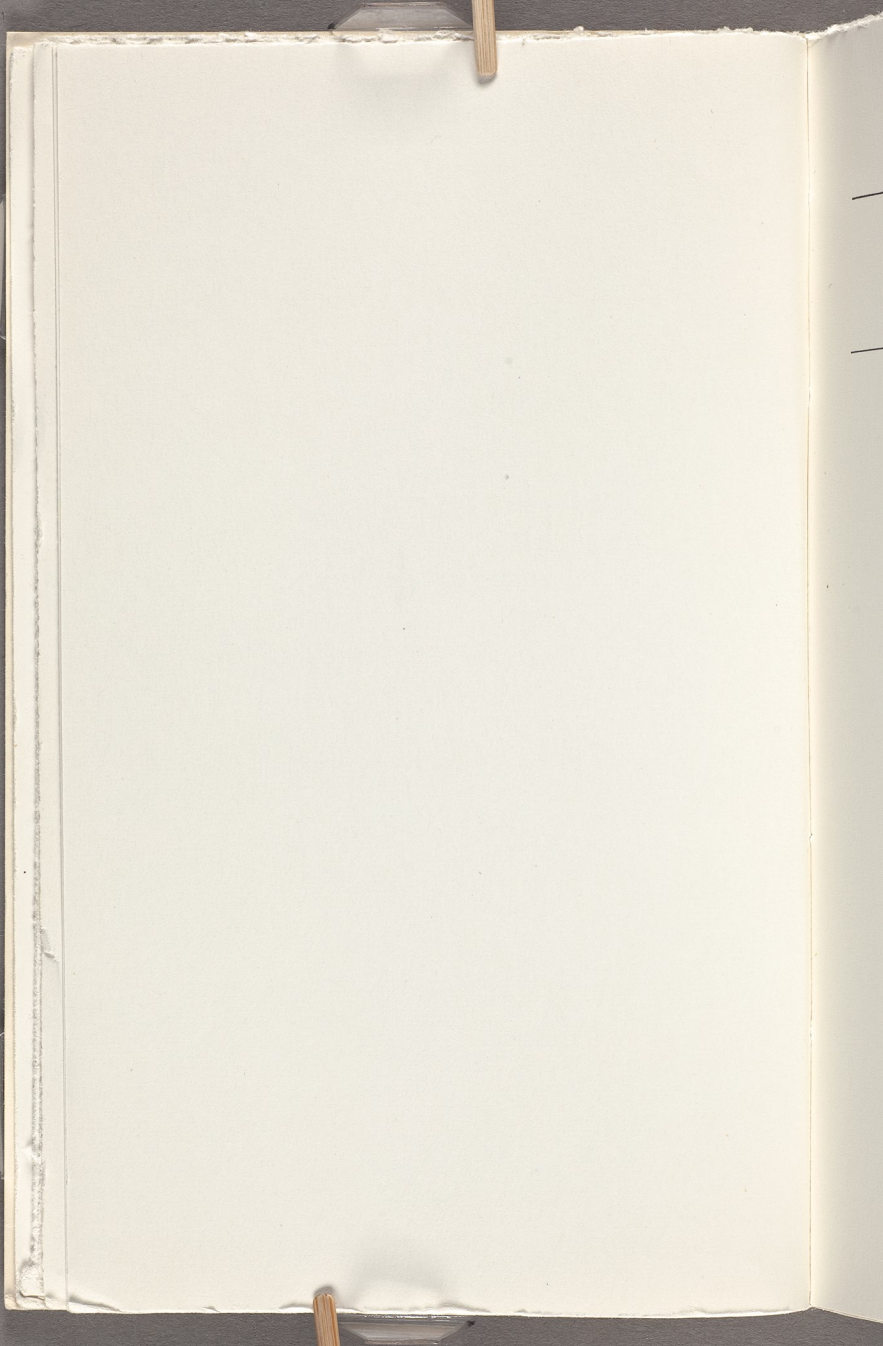
Din ledas kalk
jag dricker av
och vet att inget
som du gav

din kyss ditt leende
din blick
kan vägas mot
vad ej jag fick

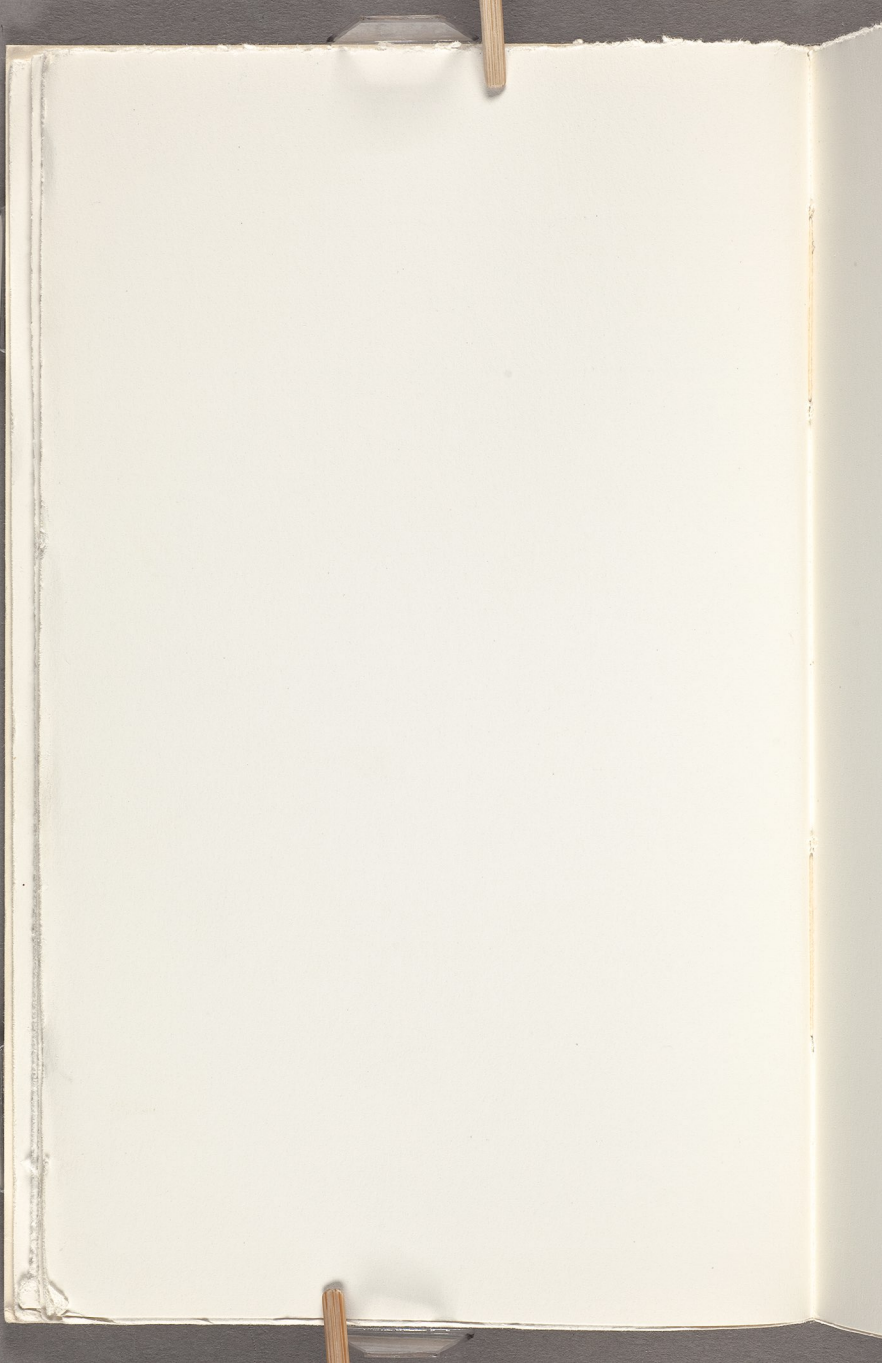
men ser i drömmar
natt och dag
dej ge åt en
som ej är jag

Jag trodde jag gråtit
mej fri från dej
fick lust att leka ett slag

trist är all glädje
som död utan dej
och grå likt en öken min dag

Rö

VISA

Den sjuka linden
högg man ner
att så dess onda
döda

Min stam är sjuk
— som alla ser —
och bör väl också
den tas ner

Men likt ett sällsamt
ljuvligt gift
förtär mej dock
en annan drift

ett mörkt begär
att föda

VID FÖNSTRET

I

När staden vaknar
till glasblå gryning
och klara röster
slå mot fönstret

då vaknar också
mitt flyktbegär

En mås drar i krets
runt kajens månglerskor
min själ spänns ut
likt en bubbla

nynnar hett
då jag snabbt går förbi

Jag vänner hört förtälja
att månens skära ger
tre ljuva ting att välja
åt var och en som ber

Men när i kväll jag niger
mån att göra rätt
vet rymd som road tiger
att blott jag bad om ett

VISA

Jag fick ett brev från någon
och rev det strax isär
— tyckte kanske tonen
var lite familjär

På kvällen skrev jag sedan
till den, som *jag* har kär
en tanke fick mig plötsligt
att riva allt isär

INSKRIFT

Inget ont i kärleks tid
kan dej hårt beröra
i en loj och tanklös frid
bor ditt inre öra

Men då kärleks tid förgått
kan med ens du höra
stickord som er lycka fått
nynnar i ditt öra

RÖ

I

I den starkes trollkrets
dras så lätt jag in
snabbt bli orden mina
och hans tanke min

dock av hans förakt
stöts jag evigt bort
till att leta ömhet
hos min egen sort

fullt av motstånd
och besvär sej ter
snart allt som jag
omkring mej ser

Och väl jag vet
hon klandras här
min håg till allt
som ingenting begär

Jag nekar ej
att i min nöd
från andras härd
jag förr stal glöd

De hade eld
där jag fått köld
jag kom ej på
att sånt var stöld

Till dej som lär
vår egenart oss ge
jag nu igen
skall vända mej och be

att med nån vindil
eller trotsig sjö
du snart gör slut
på oron i ett rö

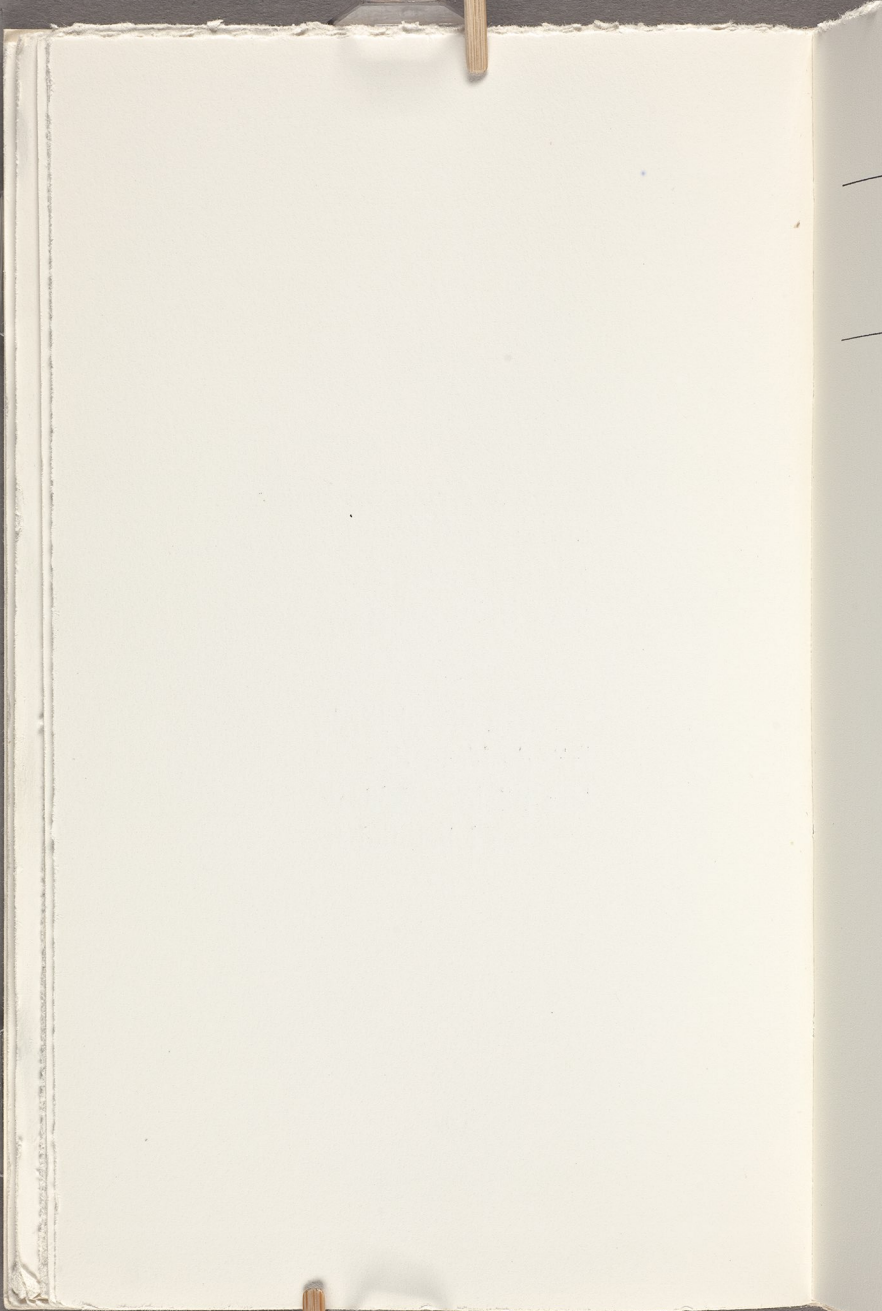
TVÅ DIKTER

I

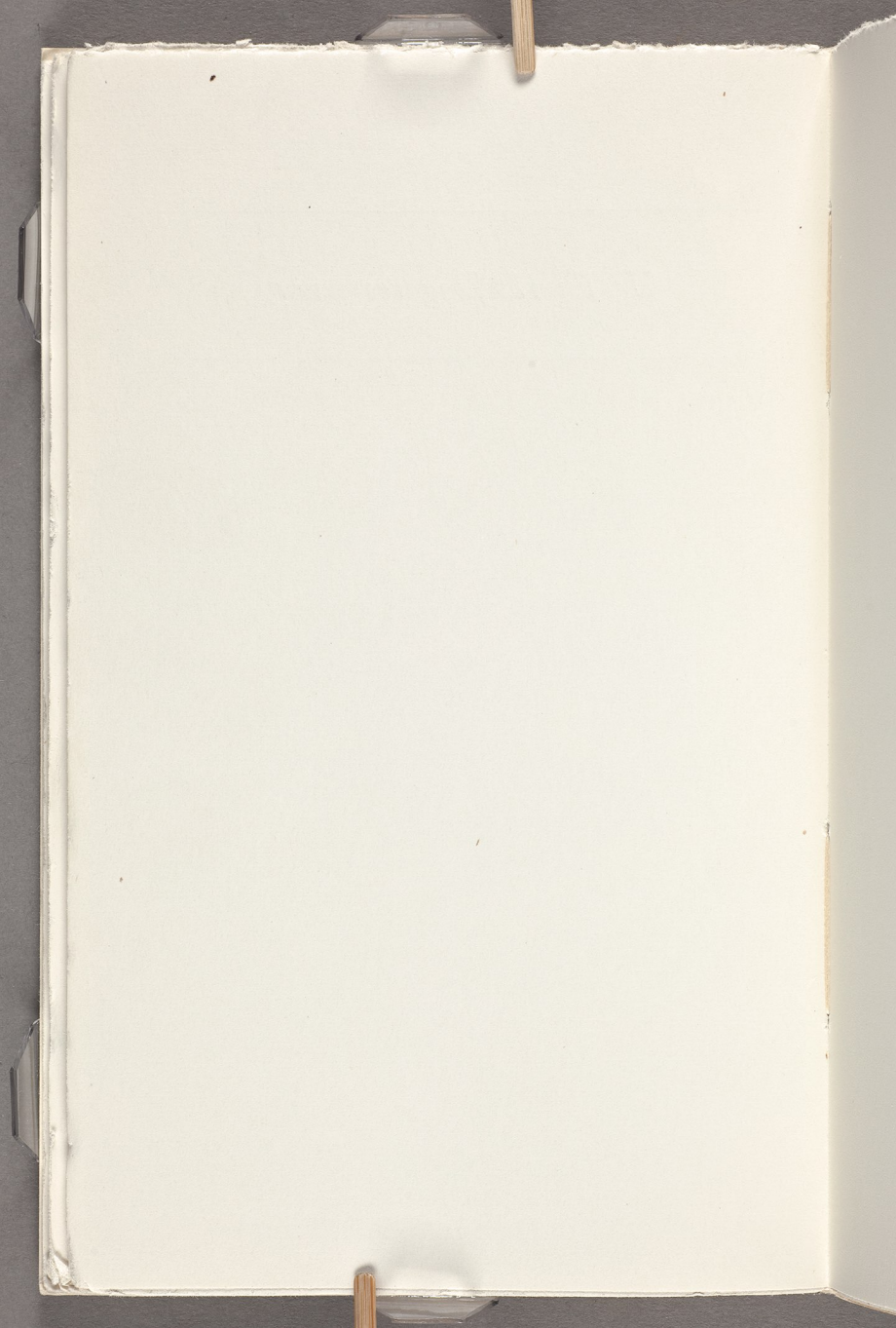
Ett ljuvligt vin
man gav mej först
och sen jag fick mest sand
— vem undrar att av sällsam törst
jag nått förtvivlans rand

Runt omkring oss brunno
ondska och förtal
allt det ljuva, sköra
man ifrån oss stal

— bara ett vi lärde
frände ifrån det
leta pärlor alltjämt
— men i hemlighet

Ur En råttfångares visor

VISA

I

Jag får nog ensam bliva
i alla mina dar
ty vem kan bort väl giva
det som hon inte har

där kom en isblå stjärna
och bar min unga nöd
nu ville jag så gärna
bli hennes till min död

Så är jag hos de andra
och hånas för min lust
att egna stigar vandra
mot min egen kust

Men ofta räds jag
den ensamhet
som nu inom mej bor

jag gycklar lätt
och alla vet
väl ej hur ödsligt stor

men om ibland
mej griper hat
så är den och en styrka

min ensamhet
är en kamrat
mitt hemland och min kyrka

Lek bland muntra vänner
trivs och jag uti
syns mej greppet hårdna
strax är allt förbi

Som för gråa vargar
mot källor vill jag fly
röja spåren undan
och vandra bort som ny

DER RATTENFÄNGER

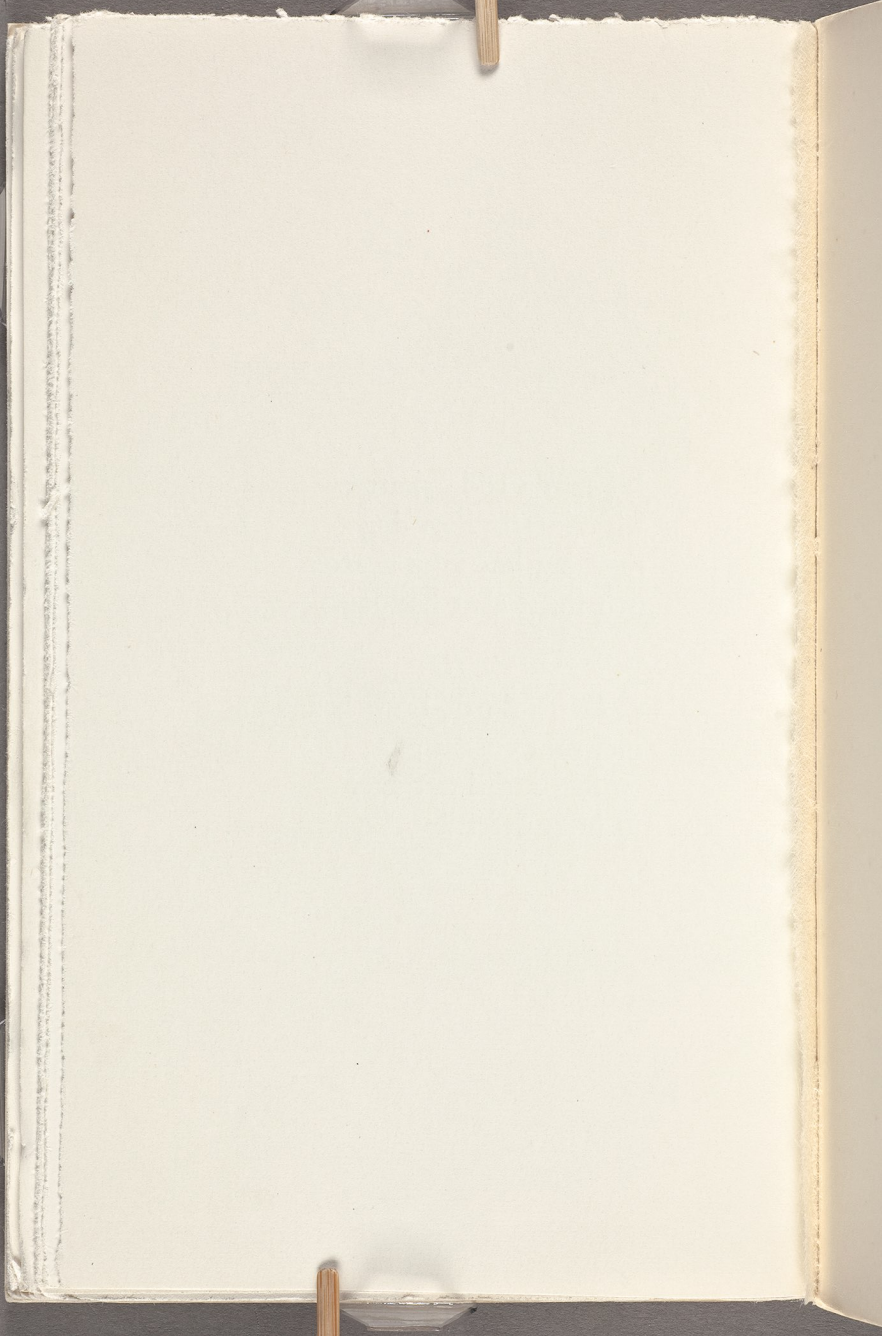
I

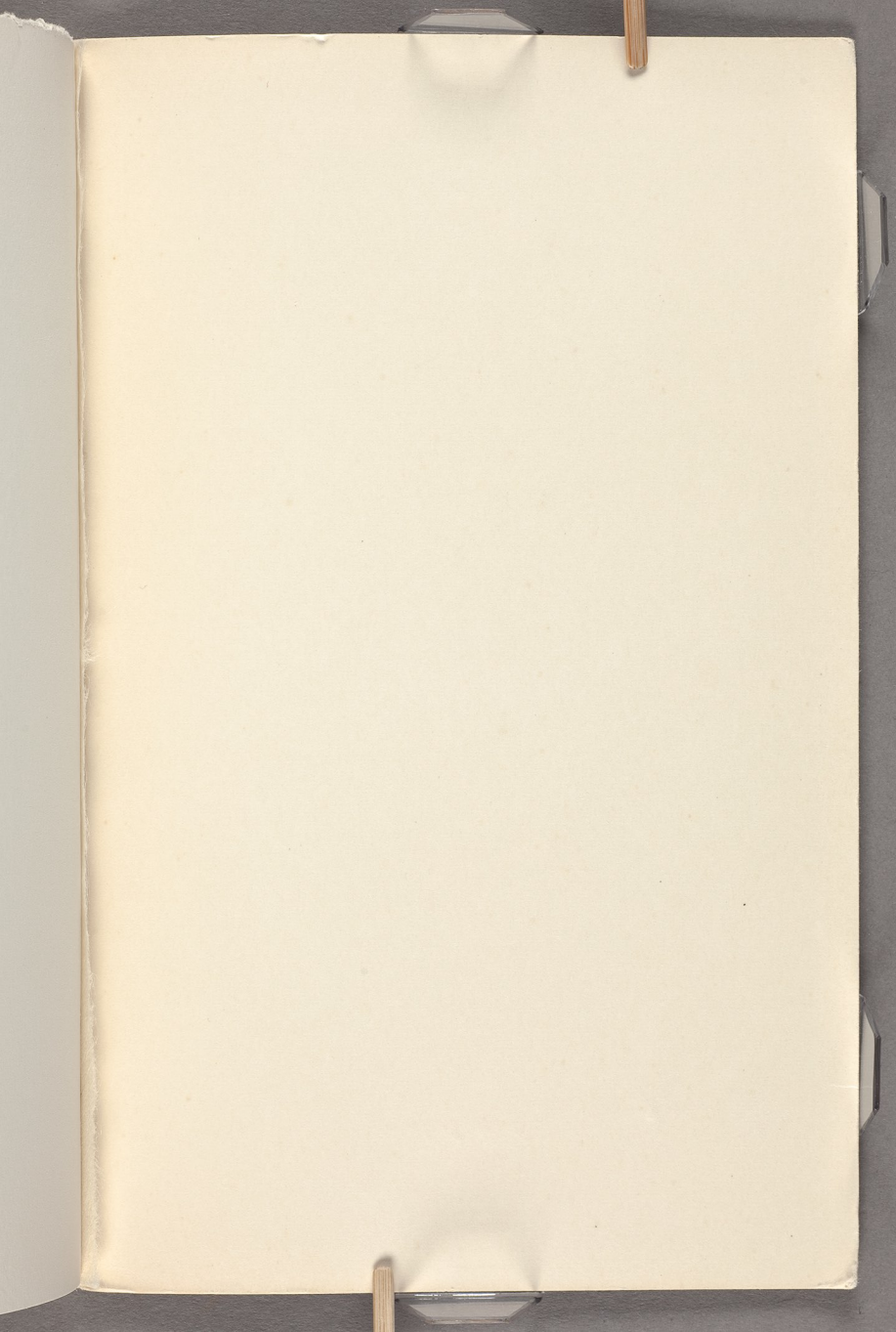
Den sitt liv fått vandra
djupt nere och på höjd
det ena som det andra
gör lika väl förnöjd

”stor sak, palats som kojor”
han nynnär — ”vandringsman”
”Och bäst helt utan bojor
man vandrar, vandringsman”

Ni samla röda skatter
för vinterkylans dag
men jag har inga skatter
och inget sånt har jag

så lätt, min död, att bränna
mej som ensam går
ty den som intet äger
ju intet återstår

Pris 3: 50